

om — har foranlediget Kongen til at træffe disse Bestemmelser som administrative, havde det vist været rigtigst ogsaa at benævne dem som administrative.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Ja, dette ligger efter min Opfattelse i Ræknen „Anordning“. Enhver Anordning er ikke en Lov og har ikke en Lovs Kraft. „Anordning“ udtrykker efter min Opfattelse almindelige administrative Bestemmelser, og det er mig ikke muligt at see nogen Forskjel i, om det skeer i Henhold til Bemyndigelse i Grundloven eller i en særlig Lov.

Madvig: Naar Hans Majestæt Kongen udstæder en Anordning i Henhold til en ham i en særlig Lov givne Bemyndigelse, har den Lovskraft og staaer udenfor Rækken af administrative Bestemmelser. Derom tvivler jeg ikke, at alle Jurister ville være enige med mig.

Da ikke Flere begjærede Ordet, fattedes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 35 St.

F. Nielsen: Jeg skal tillade mig at foreslaae, at der nedsettes et Udvalg, og jeg vil da strax nævne, at jeg havde tænkt mig det bestaaende af 5 Medlemmer.

Forslaget om Nedsettelsen af et Udvalg paa 5 Medlemmer i Sagen fattedes derefter under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 33 St.

Formanden: Valget af Medlemmer til dette Udvalg vil komme paa Dagsordenen for næste Møde.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var første Behandling af: Udkast til Lov*) angaaende nærmere Bestemmelser vedrørende Danske Lovs 2—23—64. og Lov om Kirkesynene af 19de Februar 1861, §§ 33 og 34.

*) Lovudkastet findes i Anhang A. Sp. 1003.

Simony: De Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at gjøre ved dette Lovudkast, angaae nærmest dets § 2 og navnlig det andet Punktum i denne Paragraf. Den indeholder en Bestemmelse, der forkynder sig kun som en Andendelse af allerede gjældende Lovbestemmelser, og den synes saaledes i sig selv at være af mindre Betydning. Udkastet tilfigter imidlertid, saavidt jeg skjønner, Noget, som jeg maaskee maa kalde en autentisk Fortolkning, skjøndt dette Navn vel ikke under de nye Forhold kan bruges, nemlig at godkjende en Fortolkning af D. L. 2—22—64, som Regjeringen tidligere forgjæves har søgt at gjøre gjældende. Var denne Fortolkning den rette, skulde jeg ikke gjøre nogen Bemærkning ved Udkastet; thi efter min Anskuelse kommer det ud paa Et, enten man bestemmer, at en Lov skal forståes paa en vis Maade, eller man giver en Bestemmelse, der indeholder det, som Loven rettelig fortolket gaaer ud paa. Jeg har imidlertid med min bedste Villie ikke kunnet overbevise mig om, at den Fortolkning, som Lovudkastet her har søgt at gjøre gjældende, er den rette, og at denne min Mening ikke er aldeles urigtig, troer jeg bestyrkes deraf, at alle Bestyrelser for de Kirker, hvorom her er Tale, og som have afgivet Betænkning i Sagen, have været af samme Mening. L. 2—22—64 gaaer ud paa at bestemme, at naar „Kirken med sin egen Indkomst ei kan hjælpes, da skal Kirkens Forsvar overveie og betænke, ved hvad Middel den hjælpes kan, om de andre Kirker, som ere under hans Tilsyn, og ere ved Evne og Forraad, kunde komme den til Hjælp med Laan og Forstrækning“. Det er navnlig Ordet „Forstrækning“, hvorom Tvivl reiser sig. Hvad der forståes ved Ordet „Laan“, er jo klart nok. Ordet „Forstrækning“ har Regjeringen, navnlig i den sidste Tid, søgt at fortolke, som om det var eensbetydende med „Gave“. Hvorledes Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet er kommet til denne Fortolkning, veed jeg ikke; thi jeg har aldrig seet Grundene for denne Fortolknings Rigtighed ubilket. Jeg har ikke kunnet tænke mig andet Raisonnement i saa Henseende brugt end dette, at man siger: de ufornuende Kirker kunne kun hjælpes ved Laan eller Gaver, og da „Laan“ er nævnt i